

Ε΄.

όντοισιν, καθώς οἱ ποιητικοὶ καὶ θεωρητικοὶ διορ-
τισμοί. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐζήτησεν ὁμιλίαν, ἀλλ'
κατὰ πρόσωπα κατηφῇ καὶ σιωπηρᾷ, ἀπληκί-
καὶ ἔχεν ἀποκοιμηθῇ, ὡς εἶδμεν· ἐστοχάσθη
ὅτι, ἂν δὲν τοῦ ἐδίδα πρᾶμικρὰν συνομιλίαν
μὴν, θὰ ἔκλειε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καί,
χάριν μας, θὰ ἐκοιμᾶτο ἐκ νέου. Καὶ δὲν ἐλάν-
μετὰ δέκα λεπτά, ἡ μουσικὴ — ἤξέυρετε ποία
μὴ — ἄρχισεν.

Ἡ νῆστις μ' ἐκύτταξε μειδιώσα.

— Οἱ τὸν ἐξυπνήσω, μοῦ εἶπε· μᾶς κωφίνει.

Μὴ, διὰ τὸν Θεόν! ἀπεκρίθην ζωηρῶς· εἶναι

τὴν σκληρότης·

ἰσχύουσε, καὶ ἐσεβάσθη τὸν πατρικὸν ὕπνον.

Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὰς ἐφημερίδας· τὰ φλο-
μου βλέμματα τὴν ἐστοιχοῦρου, μὲ ὅλην τῆς
ἀνδρότητας· ἐγνώρισε τὸ διπλωμένον ὡς σημεῖον
τῆς σιλικῆς, ὅπου εἶχε διακόψει τὴν ἀνάγνωσιν,
πατέλαθεν αὐτήν. Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἤθελα.

Ἀλλὰ ἦτον ἡ ἔνωσις τῶν φύλλων, καὶ ἡ εἰς αὐ-
τοκρινὴν ἐπιστολὴν μου δὲν ἤδυνάτο νὰ σταθῇ
ὡς εἰς τὴν θέσιν τῆς. Καὶ ἀλλήθως, ἡμίσειαν
δὲν εἶχεν ἀναγνώσει, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐπέσεν
ἐκ τῆς γόνατά τῆς.

Ἀπαιγίσσα, ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ χαρτίον, καὶ τὸ
καὶ τὸ ἐξαναγύρισεν ἱκανὴν ὥραν. Κολὰ καὶ
ἐκφράγισα, διότι, μὴ γνωρίζουσα τί ἦτον,
ὡς θ' ἀπεφάτιζε νὰ τὴν ἐκφράγιση. Τῆς εἶχαν
οἱ αἱ ἐπιφυλλίδες ἀπὸ συμμαθητριάνα τινος ἱσως,
αἰτίσεν ὅτι ἦτον ἀσκοπὸν τὴν ἔγγραφον εἰς τὴν
τῆς ἀνέχον· ὅθεν τὸ ἐξεδίπλωσε, μακρὰν τοῦ νὰ
εἶναι ὅτι περίερχεν.

Ἡ διεξελθοῦσα τοὺς τρεῖς πρώτους στίχους, δὲν
αἰσθάνετο ὅτι ἡ ἐπιστολὴ διευθύνετο πρὸς αὐτήν, καὶ
γράφας ἤμην ἐγὼ. Διεκόπη λοιπὸν, καὶ ἐστράφη
μοῦ, ὡς ἐρωτῶσα με τί τοῦτο ἐξήμαινεν.

Ἡ ψυχὴ εἰς τὸ ὠτίον τῆς, καί, μὲ φωνὴν ἱκετικὴν,
εἶπα·

Σὺ παρακαλῶ, ἀναγνώσατε.

Ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς εἶναι σύντομος ἐποψὶς τῆς
ἀντιθέσεως ἀμφοτέρων ἡμῶν, καὶ σύνοψις τρόπων
τῆς ἐκ διαλειμμάτων προτέρας μεταξὺ ἡμῶν συν-
ῆς. Περὶ τὰ μέσα ἐξηγουμαι καλῆτερα, καὶ
ὡς νὰ γίνωμαι σαφής. Ἀλλὰ τέλος, ὅσῃν ἂν
αὐταπάρνησιν καὶ ἀφιλοκέρδειαν, τὸ δεύτερον
τῆς ἐπιστολῆς περιέχει ἰδέας τινὰς, αἵτινες
ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς μόνον τὸ ἀπειλούμενον μέλλον τῆς
τοῦ μέλλον τοῦτο εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἐκρύπτετο ἡ
ἐλπίς μου τοῦ νὰ λάβω τινὰ μετοχὴν.

Ἡ ἀντινοσημένη κατ' ἰδίαν, μακρὰν πρὸ πάντων
ἀνθρώπων, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν εἶχε τι προσβλη-
τικόν.

Ἀλλ' εἰδατέ ποτε ἐραστὴν, ἀναγκάζοντα τὴν
ἐλπίδα του ν' ἀναγνώσῃ, παρόντος αὐτοῦ, τὸ πρῶ-
τον τοῦ γραμματίου; Γυνὴ φιλάρεσκος βε-
βαίως τὰ ἔχανε· γυνὴ ἀπλοϊκὴ ἤδυνάτο μόνον νὰ
θερραλέως τοῦ ἀγῶνος. Λέγω ἀπλοϊκὴ, διότι,
ἐνδεσμοὶς περιστάσεις, ἀπαιτεῖται ἰδίως ἀπλότης
ἐν ἡλικίᾳ ἢ δὲ πολλὴ νοημοσύνη φέρει ἀμυχανίαν.

Ἀνέγνωσεν ἡ κυρία Πιπίνᾳ μέχρι τέλους τὴν ἐπι-
στολήν μου. ἐκοκκίνισε πολλὸν περὶ τὰ μέσα, ἀλλὰ δὲν
διεκόπη. Ἐπειτα τὴν ἐδίπλωσε καὶ μοῦ τὴν ἔδωκε.

Δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ μὲ τοῦτο οὔτε ὀργὴν, οὔτε
περιφρόνησιν· μόνον ἐσωτερικὴ τις φωνὴ τῆς ἔλεγεν
ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φυλάξῃ ταύτην τὴν ἐπιστολήν. Ἡ-
πατήθη κατ' ἀρχὰς περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς· ἐνόμισα
ὅτι ἐθ. ὥρηνεν ἀπαραίτητον νὰ δείξῃ ἀγανάκτησιν, καὶ
νὰ προσποιηθῇ ὅτι προσεβίβηθη.

— ὦ! κυρία μου! ἐπιθύρισα στενάζων ὡς ἐρα-
στὴς παραγνωρίζομενος καὶ ἀποβαλλόμενος.

— Καλέ, λαβετέ τὴν, μοῦ εἶπε· αὐτὸ μᾶς χρειά-
ζεται, νὰ τὴν ἰδῇ ὁ πατήρ μου.

Ἡ φράσις αὕτη, ὡς ἦτον ἐπόμενον, μ' ἐνεθάρρυνεν.
Ἐλαβα τὴν ἐπιστολήν.

Κυρία μου, τῆς εἶπα μὲ φωνὴν τῆς ὁποίας ἡ
συγκίνησις δὲν εἶχε τι προσποιητόν· ἀνεγνώσατε τὴν
ἐπιστολήν μου· ἐπίεισθητε, ἐλπίζω, ὅτι ἐνδιαφέρομαι
ὕπερ ὑμῶν χωρὶς ποσῶς νὰ λείψω ἀπὸ τὸ ἀπαιτού-
μενον σβάς. Δίγεσθε φιλίαν ἥτις, ἂν καὶ χθὲς λα-
βοῦσα ἀρχὴν, θὰ ἦναι, σὰς ὁμύω, πλήρης ἀφροσύ-
τειας; . . . Μὴ ἀποποιήσθε ἱσως ποτὲ δὲν θὰ λάβετε
εἰς τὴν ζωὴν σας πλειοτέραν ἀνάγκην ὁδηγοῦ καὶ
ρίλου.

— Κύριε . . . ἐτραβύλισεν ἡ ἄκακος νεῆστις κατα-
πλαγίσσα καὶ συγκινηθεῖσα συνάμα ἐκ τῶν μεγάλων
τούτων φράσεων, αἵτινες ἦλθαν ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὰ
ἄκρα τῶν χειλέων μου.

— Λέγετε, τί θὰ κάμετε; ἠκολούθησα μὲ τὴν
αὐτὴν ἀρέλειαν.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάμω; ἀπεκρίθω κυττάζουσα
με κατὰ πρόσωπον.

— Ὑπακούετε; συγκατατίθεσθε εἰς τὴν ὁποίαν
σὰς προτείνουν ὑπανδρεῖαν; . . .

— Ἀλλ' ἢ μπορῶ πλέον, κύριε, νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν
συγκατατίθεμαι . . . ἐνῶ ὅλα ἐτελείωσαν, ὅλαι αἱ
ἐτοιμασίαι ἔγειναν, καὶ μόνον ἡ παρουσία μου περι-
μένεται; . . .

— Αὐτὴν μόνον τὴν ἐνστασιν ἔχετε;

— Ἀλλοίμονον! κύριε, καὶ τοῦτο μόνον δὲν ἀρκεῖ;

— Φρονεῖτε;

— Καὶ σεῖς, κύριε;

— Ἐγώ; ὁλέπετε ὅτι φρονῶ ὀλίγον διαφορετικᾷ·
διότι, ἂν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν περίστασιν, ἂν καὶ τὸν
λόγον μου ἐπίσης ἔδωκα, καὶ μὲ περιμένουν ἀδιστα-
κτως, ἀποφασίζω νὰ διατηρήσω τὴν ἐλευθερίαν μου,
νὰ μὴ τὴν ἀλλάξω, θέλω νὰ εἰπῶ, παρὰ μὲ δεσμὰ
χιλιᾶκις γλυκύτερα καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας.

— ὦ! ὑμεῖς, κύριε, ὑμεῖς εἰστέ ἀνὴρ.

— Μάλιστα διότι εἰστέ γυνὴ, ἡ ἄβυσσος εἶναι
βαθυτέρα, καὶ ὁ κίνδυνος μεγαλῆτερος, ἂν δὲν ἔχετε
τὴν ἀναγκαίαν τόλμην νὰ τὸν προλάβετε. Ὁ ἀνὴρ,
ἂν ἦναι δυστυχὴς εἰς τὰ οἰκιακά του, δὲν μένει πάν-
τοτε ἐντὸς τῆς οἰκίας· ἡ γυνὴ δὲ μὲνι, καὶ μένει
ὡς εἰς δεσμοτῆριον αἰώνιον, καταδικασθεῖσα εἰς βα-
σάνους καὶ μαρτύρια ἀτελεύτητα. Ὁ δυστυχὴς ἀνὴρ